

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

felix, vt purpureo suo sanguine, solum vndiq; riga-
 et ornaretque. Eo supplicio diu multuq; nequic-
 tam fatigatus, tandem rotæ alligatus est. Inde fe-
 lici Syluio Satellici filio obiectus, nihil tamé ma-
 ius, præclaram vbiq; de hoste victoriam re-
 merauit. Hac eius constantia animiq; virtute per-
 fectus Euellius Neronis consiliarius, perfidiam &
 impietatem execratus, fidem amplexatus est: & 3.
 Kal. Maij lustralibus aquis expiatus, Christo, ex a-
 nimo nomen dedit. Torpes verò, iubente Syluio,
 in Pisanam ciuitatē ductus, capitis abscissione,
 martyriū compleuit, tertio Kal. Maij. Corpus eius,
 ab alijs ministris, pœnè fractæ & nimia vetustate
 inemptæ nauiculæ imposuerunt, simulq; cum
 eo & gallo in decursum fluminis demiserunt.
 Quod Angelus Domini venerabili cuidam matro-
 nelæ nomine, secundum quietem apparens
 indicauit, vt martyris corpus perquireret, sepeli-
 re. Quod illa nequaquam surda aure accepit,
 sed inuentum sanctissimi martyris corpus magno
 more ac reuerentia excepit, & in monumentum
 fabricæ, in signi opere visenda honorauit;
 quoque facultatibus mirificè exornauit. Cuius fé-
 licitas, propter translationem, hoc die, celebriùs
 celebratur.

Feris obij-
 citur sed ni-
 hil læditur.
 Euellius cõ-
 siliarius cõ-
 uertitur.
 Torpes ca-
 pite trunca-
 tur.

VITA S. DVNSTANI ARCHIEPISCO-
 pi Cantuariensis. ex ea que est per Osbertum Mo-
 nachum Cantuariensem. Migravit ex hac vita an-
 no Domini 988, anno ætatis sue septuagesimo, cum
 fuisset annu triginti a tribus.
 Eatus Dunstanus, nobilissima gentis Angloru 19. Maij.
 prolapsa ortus, eò nobiliùs, in huius mundi lu-

UNIVERSITÄTS-
 BIBLIOTHEK
 PADERBORN

cem prodijt, quo sub materni sinus adhuc angustia clauso, diuino miraculo, designatum est, præclarum mundo per eum lumen oriturum. Cum enim mater eius eo grauida, spe prolis futuræ lætaretur, dies Purificationis B. Matris Dei festiuissimè luxit. Cumque vtriusque sexûs homines plurimi, accensis de more cereis, ad ecclesiam confluxerant, inter eos pater S. Dunstani, Herstanus nomine, cum Chinedrita matre eius, ad Dei seruitium properabant, ambo cereos, quos pro ritu ipsius diei, Deo offerrent, deferentes. Tum subito, cælo admodum sereno, cunctis admirantibus, cuncta simul luminaria extincta sunt. Dumque pro rei nouitate amplexu starent, & quid certi de tali euentu sentire deberent, ignorarent, erectis vultibus, intuetur flammam ignis cælitus labi, & cereum, quem mater Dunstani manu ferebat, ex ea accendi. Accedente ira que singuli ad lumen cælo demissum, & inde recipiunt lumen amissum. Ex eo autem tempore prægnantem mulierem & Herstanum virum eius, maiori omnes sunt veneratione profecuti: prolemque spe maximi boni expectarunt. Dehinc, instante partûs tempore, puer eleganti forma nascitur & post dies paucos, sacro fonte regeneratus Dunstanus nuncupatus est. Qui teneris infantia annis superatis, mox literis adhibitus est, quibus die ac nocte intentus, languore graui corripitur, & gemebunda in dies vexatione tortus, visque ad exhalationem vltimi flatus producit. Sed cum iam, velut morti contiguus iaceret, & confectis vicinorum cœtus, desperata planè salute, mortem expectaret: ecce noctis medio, præter omnium opinionem integræ sanitati donatur; cunctisque impendentibus, lecto desiliens, ad ecclesiam, pro reditu

Parentes eius.

Mira res.

Dunstanus nascitur.

Diuinitus a morbo sanatur.

NI
 dhuc angustia
 n est, pracla
 m. Cum cre
 is futura lra
 Dei festinus
 ines plurimi
 confluerent
 us nomine, cū
 rium propera
 osius diei, Deo
 elo admodum
 a simul lum
 nouitate an
 tu sentire d
 intuētur hanc
 , quem nate
 ndi. Acced
 um, & inde
 atem tempore
 m virum eius
 ofecuti: pro
 nt. Dehinc
 ti forma nūc
 e regeneratus
 neris infanc
 us est, quibus
 ui corripuit
 ortus, vsque ad
 itur. Sed cum
 , & combus
 salute, morte
 er omnium
 ; cunctisq; h
 m, pro redit
 di

hūi fanitate, Deo gratias acturus, impiger tendit.
 Cuius deuotioni diabolus inuidens, simulato ter
 roriorum canum globo, immani latratu ac ter
 ribico impetu in eum ruit. At ille, inuocato Chri
 sti nomine, signo se sanctæ Crucis armauit, arre
 mque, quæ sortè in via iacebat, virgulam con
 tra illorum malignorum incursum vibrauit: om
 nesque instar sumi dissipauit, & in effusam fugam
 compulit. Post hæc ad ecclesiæ ianuas veniens,
 om vndique obseratam inuenit. Huc igitur il
 lique deambulans, scalam ad parietem templi
 rectam offendit, quam nescienter ascendens, at
 que ad fastigium ecclesiæ ascendendo pertingens,
 nullum, quo ingredi posset, aditum reperit: in
 que statim ex altera tecti parte descendere coe
 pit. Deus autem qui delectabatur innocentia cor
 di eius, viam inter inuia ipsa disponebat gressi
 bus eius. Tunc repente Angelicò ministerio sub
 ius intra ecclesiam omni ex parte clausam, co
 m altari depositus est. Cuius rei euentum, qui
 eum egredientem secuti fuerant, contemplan
 tes, fidele testimonium diuino miraculo perhi
 berunt.

Intercæ adolescentiæ decus Dunstanus induere
 cepit, cum morum grauitate & sapientia cun
 ctis admirabilis, in sortem Domini transijt, sacris
 que initiatus, omnibus mundi oblectamentis cal
 lis, laudabilem Deo seruitutem exhibuit. Vide
 igitur illum in fouendis pauperibus esse affi
 ciosum, die nocteque precibus vacantem, medica
 mentibus & diuinorum lectioni librorum sedulo
 incumbentem. Audita inter hæc fama venerabi
 li Athelmi Cantuariensis Archiepiscopi, patrui
 sui,

Proffigat de
mones.

Vide miracu
lum.

Minores q
dines acco
pi.

In aulam re-
gis Angliæ
adducitur.

fui, eum adijt, & quò majorem virtutum omnium perfectionem hauriret, sedulus ei adhæsit. Verum cum elapso aliquanto tempore, Pontifex vite eius integritatem animique prudentiâ clariùs cerneret, ipsum regi Ethelstano magno affectu fouendi potiusque studio protegendum cõmendauit. Quem ipse benigna mente, suscipiens, multo sinceri affectu amore percoluit. Dunstanus itaque licet corpore in regia versaretur, mente tamen in cælo degere & quò labiliùs, inter plurima vitiorum fomenta gradiebatur, tanto firmiùs, ne ab ipsis, aliquo modo deijceretur, præcauebat. Vt autem iners otium omnium malorum sentinam deuiteret, varijs operibus, animum intendebat. Peritia namq; scribendi, pingendi sculpendique, & in auro argenti que quiduis fabricandi ita claruit, vt à multis, quæ maxime admirationi haberetur. Super hæc instrumentis musici generis, quorum scientia plurimè excellebat, non tantùm se, sed & multorum animos à turbulentis mundi negocijs sæpè demulcebat & in meditationem cælestis harmoniæ frequenter concitabat.

Vt sit vsus
musicis in-
strumentis.

Hæc inter opera sua, à quadam insigni pie ac religione matrona, ad horariũ pro ministerio ecclesiæ inaurandum, inuitatus fuit. Accessit matronam Dunstanus, cumque opus in manibus haberet, cythara eius, quam secum fortè detulerat, parua affixa, cœpit per se, nullo hominis acta, harmoniam istâ distinctis vocibus resonare: Gaudent in cælis animæ iustorum, qui Christi vestigijs secuti: & quia pro eius amore sanguinem fuderunt, ideo cum Christo gaudebunt in æternum. Ad hæc ingens omnes, qui aderant, admiratio commouebatur & oculis menteq; ad cytharam intenti assidue

Nota miri
quiddam.

cordarum vocem captabant, Dunstanus vero cy-
charam istam, verè angelico modulamine admini-
stratam, ita accepit, quasi ex sensibili Dei præsen-
tia, quid sibi deinceps agendum foret, doceretur.

His ita constitutis, qui primò virum Dei arden-
tiori amore complectebantur, tunc, mutata volun-
tate, prouectibus eius inuidere, & sinistris eum ar-
bitris vt calumniati sunt: feceruntq; dissipato ne-
quissimo rumore, vt ipse rex & multi ex primori-
bus eum auersarentur: caneq; peius & angue odi-
t. Quod Dunstanus aduertens, malignorum ho-
minum iracundiæ cessit, regia que relicta, ad cognā-
tum suum Elphegum Vventanum episcopum, co-
magine Caluim, profectus est: Præfatæ autem,
salutis cōmentores, comperto eius discessu, viam
obidentes, eum interceperunt, equoque deiectum
inle mltarunt, multiq; affectum iniurijs, acri-
ter flagellatum ac vincitum, in horridum cœnum
precipitatum reliquerunt. Ne autem penitus peri-
eretur, impedimento fuit ingens quædam molo-
rum multitudo; quæ, ex insperato, in eos, horri-
biliter irruens, adolefcentem defendit. Pro-
pitijs dehinc venit ad memoratum antistitem, exi-
tate religionis & pietatis virum, cuius consuetu-
dine ac familiari colloquio permotus, de monasti-
cæ vitæ instituto amplectendo, secum pertractare
cepit. Nec multò pòst, cum antè, magno impetu,
vulscenda vxore cogitasset, carnalibus funditus
renuncijs illecebris, perpetuam Deo de Christi-
tate consilijs, castitatem deuouit, monasticæ que
vite propositum amplexus est: ac legitimo deinde
tempore, per canonicas sacrorum ordinum succes-
siones, & iam ad sacerdotij gradum, ab eodem an-
tistite euectus est.

Patitur ob-
tractores.

Ab æmulis
multa pati-
tur.

Canes cum
tuentur.

Vouet casti-
tatem.

Fit Sacer-
dos.

Tz 5

Tùm

In arctissi-
mo degit de
mucilio.

Egregie tra-
ctat demo-
nem ipsi il-
ludere volē

Tum verò totus Christi amore inflammatus, ad
ædem Glasconiam, Virgini Matri sacram perrexit:
ibidemque domicilium, longitudine quatuor non
amplius pedum, latitudine vero duorum cum di-
midio, sibi construxit. Altitudo autem staturam ho-
minis non excedebat. In eo igitur, ut vni Deo per
omnia placeret, psallere, orare, manibusq; strenue
operari non destitit: prorsus ut pijs eius exercitijs
aduersarius inuidens, insidias ei struere aggressus
sit. Quadam enim vice, humana specie tectus, sine
strâ ipsius astitit: obnixè ab eo nescio quid operi
postulâs. Ille pietatis affectu motus, intermissis hu-
quæ faciebat, ad satisfaciendum postulanti se para-
bat. Sed mōx ex formæ verborumq; mutatione, do-
monem esse depræhendens, sumptis tenaculis ho-
titer ignitis, monstrum per nasum arripuit & in-
cristissimè tenuit: ac postremò, summo notatum de-
decore, à se abegit. At ille deiectam suam superbi-
am non ferens, querula, per plateas, voce curruat
illatam à Dunstano iniuriam vindicare nitentibus
sed mox ab omnibus cognitus, ingenti foetore reb-
cto, prorsus euauit. Ex eo tempore, tanta contra
munditia & corporis pudicitia in Dunstano cla-
ruit, ut omnes, qui vitam eius nouerant, Anglorum
similem iudicarent. Vnde complures vtrinque
xus homines, quotidie, ad eum confluere, & de salu-
te consulere cœperunt: quos, pijs monitis sanoque
consilio ita instituit, ut maximo se affectos bene-
ficio singuli gauderent.

Interea Ethelstanus rex, regio munere simul cum
vita persunctus, Edmundum fratrem successorum
reliquit: qui missis ad Dunstanum nuncijs, eum in
regno, à consilijs habere voluit. Non recusauit
sanctus, sed eius se, libens, salua tamen ordinis re-

erentia, imperio subiecit: tantaq; foelicitate, con-
 ilio, & virtute, regni gubernacula direxit, vt non
 modo vulgus, sed Rex ipse eum sine fine coleret:
 nihilque praeter eius voluntatem attentare praesu-
 peret. Sed his foelicibus rerum successibus rursus
 incitatus demon, primùm dolo cuniculisque, de-
 inde irruptione & aperta vi, in eum grassari consti-
 tit. Itaque per idones malitiæ suæ ministros, non
 illum de pristino eum honore deiecit: sed etiam
 regi proceribusque inuisum, curia depulit. Sed ac-
 cide deinde die tertio cum Rex in syluam vena-
 tum abiret, vt equo, per montis altissimi præcipi-
 tu ruente, in vltimum vitæ discrimen veniret:
 atque, desperata salutis spe, trepidaret, occur-
 runt animo eius, illata Dunstano iniuria. Itaque gra-
 vissima ab imo cordis trahens suspiria, celeri spon-
 te, si præsens mortis periculum euaderet, pro-
 strata, se optinam cum Dunstano in gratiam redi-
 tum. Exaudita fuere continuò à Deo preces: equus
 illicò subsistens regem à periculo subduxit &
 credibili gaudio ex insperata salute exultantem,
 eum deuexit. Tum verò Rex adunatis in aula
 principibus, cuncta quæ acciderant exposuit, &
 Dunstanum in pristinos non modò honores resti-
 tuit, sed amplissimo quoq; fundo, in quo natus erat
 constituit: vt de eo, pro libertate arbitrij sui, dispo-
 neret. Itaq; Dunstanus, cui præcipua animarum cu-
 stodia pectore, viuebat, locum illum diuino cultui
 consecrauit: regiaq; adiutus liberalitate, magnum
 eorum numerum congregauit; quibus ipse Abbas
 præfuit, & paterna plusquam benignitate, mirabi-
 liter profuit. Et quia omnium salutem ardentè ex-
 celebat, sic suos disciplinis informabat: vt in-
 numerabiles ab eo prodirent, qui collapsa per
 Angli:

Regi Edmū-
 do egregiā
 se exhibet
 adiutorem.

Opera obtre-
 datorum à
 regis aula
 pellitur.

Rex in sum-
 mum peri-
 culum addu-
 ctus, vt eua-
 serit.

Ex truit mo-
 nasterium.

Angliam pietatis fundamenta, & collabantem ecclesiam statum fulciebant. Factumque est, ut sic, quod supra diximus, ex cereo matris totus Ecclesiam conuentus lumen amissum recuperavit: ita et hoc loco ipsius Dunstani doctrina instituta, omnes ecclesiam Angliam veram religionis lumen suppleserunt.

Dæmon variis modis orationes eius impeditur.

In hoc Diabolus solitis inuidiam stimulis excitatus, cum aperta vi fraudibusque eum delectatam sancto ramque felici deurbare non posset, potius hoc saltem viribus anoisus est, ut puritatem orationum eius mentisque splendorem impuris cogitationibus obscuraret. Unde in lupi & vulpecule interdum effigiem demutat, horridus apparetur & varijs anfractibus & iocosis motibus animum mentemque eius dissoluere nitetur. Sed fuit semper cum dedecore repulsus, nouamque potius in dei gloriosi triumphum materiam Christi militi suppeditauit. Die quodam ad Edmundo rege ad conuincium inuitatus, in medio itinere dæmonem sibi obuiam habuit, qui mimo similis, coram eo ludens, subsilire, & multis modis lætitię fręna laxare cepit. Cognouit protinus, diuinitus edoctus Dunstanus, quid sibi illa intepestiua inimici gaudia vellent. At itaque spiritu prophetico: Rex noster, mortuum proximum, multis regnum tempestatibus obscurum successorum relinquet. Quam sententiam, die postimo, veritas subsecuta est. Regi namque, in aetate suis miserè interempto, Edredus frater successor, vir pietate & prudentia egregius: qui, præter speciem omnium iniquam, pari amore & honore Dunstanum amplexus est: prorsus, ut antistitem eorum multis modis create intereretur. Sed vir sanctus, ut ab omni honore plurimum semper abhorruit, ita etiam

Prophetia eius Edmundi regis cades.

Episcopatum recusat.

ignitatem constanter recusabat. Inre2 Edredus,
 uersa correptus valetudine, Dunstanum in mo-
 nasterio suo tunc temporis degentem, per nuncios
 ad se vocauit. Qui cum ascenso protinus equo, ad
 regium festinaret, in ipso itinere, vocem cælitus
 lapsum audiuit: Rex Edredus in pace quiescit:
 namque ad eum vocis sonitum, equus, cui vultus
 videbat, humi corruens extinctus est.

Edredi regis
 obitum sce-
 licem diui-
 nitus cognouit

Post Edredum, Eduinus Edmundi filius omnis
 prudentiæ inops & rerum gerendarum planè ex-
 teris, regni gubernacula, foelici parum omine susce-
 pit. Mente namque & corpore iuuenis, per omnia
 hominum genera vagabatur, & regnum tyranni-
 ce opprimebat, suarq; sæuitia & crudelitate, rebus
 omnibus, tam sacris quàm prophanis vastitatem
 creabat. Gemitat in istis Dunstanus & viam om-
 nium modumque inquirebat, vt regem, tanto men-
 tibus agitata furore, ad sanitate reduceret. sed fru-
 strum Rex enim cuncta eius monita repellat, & sce-
 lera sceleribus cumulans, quocunq; impietatis,
 nomen eum vocabat, sequebatur. Tum Dunstanus,
 in ista regia, Glasconiam, ad monasterium suum
 recessit: atque Eduinus, carnis illecebris inescatus,
 ad mulierculis, impudico nimis amore, affi-
 xus adhærebat. Accidit autem, die ipso, quo regio
 donante sceptro que donatus, regale totius regni
 conuuiuium extruxerat, vt post epulas,
 mentis furore, ad impudicas illas foeminas
 dederet: nihilque tantorum virorum confessum
 mentis, honestè parum amori operâ daret. Quæ
 cognita, optimates sanè indignati, Odonè Can-
 tuariensem Archiepiscopum, qui dignitate aucto-
 ritateque cæteris eminebat, hortati sunt, vt regem
 illicito & impudico foeminarum congressu, re-
 duceret.

Eduini re-
 gis infaultu
 impetium

S. Dunstanus
 reliquit regia
 ad monast-
 rium suum
 abiit.

duceret. Sed ille pusillo animo regiam offensam
 pertimescens, se excusauit: regemque publica-
 ficere ignominia, nefas esse dixit. At proceres de
 regis regni que salute solliciti, Dunstanum mon-
 runt, vt eam rem sua virtute ac sanctitate dignam
 exequeretur intrepidè. Tunc verò Dunstanus cum
 summa grauitate ac modestia cubiculum ingres-
 sus, primò asperis sanè verbis, in mulieres impu-
 dicas inuectus, lasciuias earum detestatus est. De-
 indè leni ad regem vultu, voceque conuersus, vt
 se tanti opprobij exortem faceret monuit: ac sub-
 misse, vt secum ad proceres rediret, suaque eos
 presentia exhilararet, precatus est. Qui animi fu-
 rore & vultus rubore perfusus, dum se redire
 rum negaret, Dunstanus apprehensa illius manu,
 è medio foeminarum eum abstraxit, impol-
 que capiti eius diademate, ad conuiantes in-
 duxit. Quam ignominiam altera foeminarum
 non ferens, se eam, quouis modo, vlturam, gra-
 rula contestatione, deuouit. Nec quieuit foemi-
 neus furor, malitiaque, antè quàm apud regem
 efficeret, vt vir sanctus, è regni totius finibus
 pulsus, cunctis etiam, quæ in monasterio habi-
 bat, spoliaretur. Tulit eam iniuriã Dunstanus
 mo magno, & in alto diuinæ prouidentie iudicio
 quiescens, Gandauum in Flandriam, abiit. nec
 da interim foemina, eum ubique inquirente, pro-
 culorum priuato lumine, ad ludibrium abduci
 retur. Sed omnipotens Deus qui nunquam
 rum gloriam, iniquis persecutionibus, penitus
 securari patitur: non multò post quosdã magni
 minis Humbre potètes excieauit, qui impij regem
 aut occidere, aut regno priuare moliti sunt: Et
 sum quidem in effusam fugam ultra Thamesim
 pulerunt: cuiusmodi
 nunt. Qui
 per totam
 al Thames
 hic modo,
 te: Thame
 us ita q. pe
 tati restitui
 tatem, nou
 eum quo
 exilio reu
 copatum
 a, eius sap
 Interea E
 ma ipsius
 nis da mon
 miseratu
 rum, pro
 ni effudit
 ouit. Post h
 digatis be
 ac pacem
 cto Londo
 rum admin
 te cõpulsu
 corruptis
 tate duxit.
 ue sua eou
 ni pilare
 ipsi eccle
 eximio vi
 vulgus,
 solutos cle

Vide S. Viri
 celam.

Dunstanus
 proferibi-
 ur.

Abit Gan-
 Segum.

pulerunt: sceleratam vero meretricem eius, iuxta
 civitatem Glauuonensem, mala morte perdidit. **Eccē tibi v-**
 Quibus patris, Edgarum fratrem illius, su- **tio diuina**
 per totam terram, à prædicto Humbrae fluuio, vig- **in impium**
 ad Thamesim flumen, regem fecerunt: regnum que **regē, & scō-**
 hoc modo, quod prius vnum erat, in duo diuisum **tum impu-**
 ad Thamesi suo illud alueo disterrante. Edga- **rum.**
 rici q; percepta regali dignitate cōuulsam regni **S. Dunstanus**
 rici restituit & obscuratam religionis pietatisq; **reuoctor**
 rici, nouo virtutū splendore, reformauit. Dun- **in Angliam**
 stanum quoq; missis in Flādriā nuncijs, honorificē **& Vigornā**
 exilio reuocauit: & ad Vigorniensis ecclesie e- **ensis Episco-**
 piscopatū, quanquā inuitū, euexit ac se suaq; om- **pno creatus.**
 nia, eius sapientia & consilio moderanda, cōmisit. **Edgarus 222**
 Interea Edwinus vitæ præsentī subtrahctus est, & **Angliz.**
 anima ipsius, Dunstano precibus intento, à teter- **Dunstanus**
 nis demonibus euestigō præsentata. Cuius pœ- **creatur Lon-**
 nis miseratus vir sanctus, suarum immemor iniu- **doniensis e-**
 riam, pro eius liberatione, immēsos Deo lachry- **piscopus.**
 riarū effudit imbres, donec se pro eo exauditum a- **Edgarus 222**
 puit. Post hæc Edgarus totius regni hæres effectus **Angliz.**
 diligatis bellis ac seditionib; desyderatam diu re- **Dunstanus**
 ac pacem, in oēs regni partes, inuexit. Exin de- **creatur Lon-**
 Londoniensi episcopo, Dunstano eam quoq; **doniensis e-**
 m administrandam cōmisit: quā summa necesse- **piscopus.**
 ritate cōpulsus subijt: suoq; exēplo ac vitæ integritate **Edgarus 222**
 corruptis morib; ad verū religionis & iustitiæ **Angliz.**
 rē reduxit. Cū n. clericos ibidē degētes, nec à pra- **Dunstanus**
 ritate sua cōuertere, nec indē, q; potētia & nobilitate **creatur Lon-**
 rē p̄llarent, posset eliminare, cōstruxit cōriguū **doniensis e-**
 rē ipsi ecclesie monasteriū: in quo, cū suis, tanto **piscopus.**
 rē maximo virtutū oīm splendore, Christo seruiē- **Edgarus 222**
 rē vulgus, ea virtutum pulchritudine captum, **Angliz.**
 rē solutos clericos contemneret, monachosque **Dunstanus**
 rē **creatur Lon-**
 rē **doniensis e-**
 rē **piscopus.**

incredibili amore ac honore suscipere: prorsus ut ipsi clerici, propria conscientia testimonio redarguti vel recederent, vel in eandem vitam societatem commigrarent.

Inter hæc felicissima pietatis quotidiane incrementa, Odo Cantuariorum Archiepiscopus, sua morte, ingentem omnibus Anglorum ecclesiarum ætum intulit: populosque innumeros acerbo dolore percussit. Dumque alius, sede illa primatum dignus, exquiritur antistes, post vnum atque alterum, tandem ipse Dunstanus, vnanimi omnium acclamatione, solus tanto honore dignus pronuntiatur. Et quamquam ipse manibus (quod aiunt) pedibusque, eam à se dignitatem repellere niteretur: petitis tamen acclamantium vocibus victus superatusque, primatem totius Britannia sedem regendam suscipere coactus est. Itaque accepta temporis opportunitate, Romam ad Pontificem profectus est, vt si ei visum foret, stola sui Apostolatus decoraretur. Quod Pontifex ei honorifice ac decemissimè præstitit: & multis magnisque affectibus beneficijs, pastorem eum genti Anglorum ac liberis eorum prouisorem destinauit.

Porro Dunstanus, qua virtute & iustitia, qua pietate & religione, eam sedem administrasset, quæ orationis vis dignè satis explicare poterat. Certè hoc constat, tam excellentibus omnium virtutum meritis eum claruisse, vt tota ipsa Anglia vsq; hodiè eius sanctitatem miretur, virtutes prodicet, iustitiam & æquitatem laudet; meritoque tam insigni Patrone, gloriatur. Et quidem cum omnia, quæ cum admiranda iustitia & pietatis operatione gessit, explicari nequeant, è paucis, quæ subiicimus, reliquæ metiri debemus. Comes quidem

Fit Archiepiscopus Cantuariensis.

peoprens cognatam suam, illicito sibi matrimo-
 copulauerat, & à Dunstano semel, secundo &
 tertio redargutus, incestum suum diuortio expia-
 nolebat. Qua propter gladio Spiritus sancti, à
 Deo percussus, à liminibus est sanctæ Ecclesiæ
 extrahatur. Qui typho tactus superbia, regem adit,
 Dunstanum immoderate & impie seueritatis
 accusat, regia sanctione, se ab eius tyrannide libe-
 rari constitui; querula voce, precatur & impe-
 dit. Sed Dunstanus qui regis ea in re auctorita-
 tem nihil faciebat, ubi vidit illum, contumaci spi-
 ritu, contra se furere, minarique, omnem ei fi-
 dem communionem, donec à sua prauitate di-
 scerneret, interdixit. Tunc ille immani furore
 percussus, legatos suos Romam destinat, & tali-
 ter assueta quorundam Romanorum corda &
 in suam causam, largo munere, largiori que
 sollicitudine, permutat. Quid deinde? Præsul
 huiusmodi sedis, Dunstano, verbis ac literis, vt
 peccatori condescendat, eumque ecclesiæ
 in integrum conciliet, hortatur, monet, impe-
 dit. Ad quæ Dunstanus ita respondit: Se præce-
 ptis Domini Papæ libenter pariturum, cum illum
 delicti poenitudine ductum, scelus detestari
 non potest. Auertat hoc Deus, dicebat, vt ego, cau-
 tior mortalis hominis, vel pro redemptione
 anime mee, postponam legem, quam seruandam in
 conscientia sua, statuit idem Dominus meus IESVS
 Christus. Hac viri constancia perterritus Comes,
 de illicito coniugio, poenitentia sibi cultum
 docuitque palam, quanti excommuni-
 cationis fulmen, à viro sanctissimo vibratum, faci-
 lis sit. Dunstano namque generale totius regni
 concilium celebrante, ipse suimet oblitus, nudis pe-
 nitentiis,

Excom m-
 nicat homi-
 nem contem-
 mationem.

Vide nota-
 bile exem-
 pli publicæ
 poenitentia

Vv

dibus, laneis amictus indumentis, virgas manu ferens, Concilio sese medium ingessit: & gemebundus, ante viri sancti pedes corruens, admirando pro quoque spectaculo, cunctos ad lachrymas provocavit: & ab anathematis vinculo absolutus, fidelium communioni restitutus est.

Alio verò tempore, monetarij tres, cum falsa moneta capti, ad subeundam poenam, hominibus per totum regnum promulgatam, sunt adiudicati. Die ergò Pentecostes, idem Pater, Missarum solennia celebraturus, cum ob diei reuerentiam, statuta Dei populo iustitiam, in alium diem translatam intelligeret, mox ab offerendo sacrificio pedem traxit: negavitque se ante, pro omnium salute, se unum precaturum, quam homines nefarij meritis nas dedissent. Cum enim pauperum viduarum, & pupillorum defensor esset eximius, & singulari patrocinio foueret, palàm denunciabat, Deum ipsum Iudicem, benignas supplicantibus non prebiturum aures, nisi tantum nefas, debito iustitiae gore, expiatum esset. Ea res, quaquam cupiditate plurimum habere videretur, & multi eorum in antistite seueritatem damnarent, Deus tamen præclaro sanè miraculo, quàm sibi ea iustitia gratum esset, declaravit. Nam ut primùm, à perambulacione sacrificio, inter Missarum solennia, sacras manus extendit, niuea columba, multis intuentibus, descendit, expansisque supra caput eius alis permanfit, donec sacrificium, non sine maximo lacrymarum imbre, ritè consummatum esset.

Moris erat viro sancto loca sancta, vno tantum fidele comitatus socio, noctu peragrarè, & seibi, per cordis contritionem, Deo mactare. Accidit autem frequenter, cum prolixius diuinis inces-

Nota seueritatem S. Viri, in eos qui monetam adulterarant.

Columba eius situs veniens sacrificatis capiti insidet.

meditationibus, mente, per cęlestia regna vaga-
 tur, vt angelicos cōcentus audiret, & quasi præ-
 santorum choris interesset, res admirandas
 contempleretur: ad eò vt ab ipsa beatissima virgi-
 num choro stipata, summo cum
 ore, exceptus, & ad ecclesiam, quò tendebat, de-
 scenderet. Hinc visa cognitaq; semel animarum
 pulchritudine, incredibili salutis omni-
 amore flagrare cœpit: prorsus vt volentes, no-
 sciq; secum ad regna cęlorum abriperet. Præsi-
 ent ea tempestate Vventanę ecclesię. præsul A-
 lduoldus, vir eximię sanctitatis & educatione
 Dunstani, non parum insignis. Is, cū eccle-
 się canonicos, per abrupta vitiorum ruere cer-
 neq; posset vllis monitis vel exemplis, homi-
 nis illecebris irretitos ad meliorem frugem
 ducere, cunctos, obstinata mente, in scelere per-
 tines, de ecclesia eliminavit, ceteros vero ad mo-
 dę vitę professionem, non inuitos, adduxit: ef-
 fectus vt canonicorum ordo, in verę pietatis domi-
 niac monasterium, mutaretur. Ea re, Clerici,
 cęsi fuerant, offensi plurimum, citato gressu
 adeunt, & iudicium atq; iustitiam de illata
 iniuria fieri postulant. Indicitur, ex regis præ-
 sentis, Vintonię, omnium Ordinum concilium,
 cuius negocij querela determinetur. Surgunt
 inde lites, quas Dunstanus, propositis ratio-
 nibus, destruit: docetque clericos, qui à sorte Do-
 mi, per vitę suę prauitatem, dissilierant, ni-
 hil ex ijs vindicare posse, quę ecclesijs, ad
 vtilitatem eorum, qui inculpata vitę integritate,
 seruauit, data sunt. Quibus auditis rex, & ex
 presentibus pleriq; ommissa controuersia, concilio
 assensurunt: sed mox clericorū precibus permoti,
 V V 2 sese

Ecce rem sa-
ne stupendam.

En iterum
rem admi-
randam.

fese deprecatores exhibuerunt apud Dunstanum
vt, vel hac vice, veniam tribuat: eiectosque in pri-
stinum statum restituat. Silet ad ista vir sanctus,
cumque, demisso capite, quid facto potissimum o-
pus esset pertractaret; & reliqui interim, suspensis
animis, ad pontificis responsum aures arrigerant:
ecce subito Crucifixi imago, quæ in edito loco pen-
debat, cunctis audientibus dixit: Non fiet, non fiet.
Iudicatis bene, Mutaretis non bene. Tunc
æto in his vniuerso simul conuentu, intulit hæc
Dunstanus & ait: Quid amplius vultis, fratres
mei? Diuina sententia definitum auditis nego-
um præfens.

Et hoc quidem modo, monasterio eliminato
planè Canonicis, pax concessa fuit, sed non multo
post filij eorum, vt amissam illam in parentibus
suis hæreditatem recuperarent, Bernelinus quæ-
dam admirandæ eloquentiæ virum, magno credito-
rum prætio, contra Dunstanum adduxerunt. Cuius
omnes Clericorum filij, armati rhetore illo, præ-
cipua victoriæ suæ spe, antiquæ calumniæ iurgium
pud Dunstanum promerent; vrgerentq; vt hæc
ablata restituerentur, vir sanctus: Nolitis, inquit,
calumniam istam, quam mouetis, diuino ore
definitam: & ego iam grandæuus, multisq; labo-
ribus exhaustus, quod reliquum est vitæ, in pace
gere cupio. Hactenus, pro virium mearum fa-
tate, laboranti ecclesiæ opem tulit: modo totum
boris impatiens, Domino Deo causam Ecclesiæ
contra insurgentes hostes, tuendam committit. Dicit
& ecce solarium, in quo consistebant, euertitur:
cidit, omnesq; pariter præcipitados, in suo calu-
modicum læsit. Vbi verò Dunstanus cū suis con-
bat, nulla ruina domus, nullus casus emeruit.

modo omnis calumnia clericorum sopita & a sanctorum monachorum conuersatio adeo stabilita est; vt alijs, eadem vitæ ignominia notatis clericis, de suis ecclesijs eiectis, monachi, in eorum locum substituti sint: adeo vt, aucta per Angliam regione, quadraginta & octo monasteria instituta sint.

Inter hæc, sopito negotio, quod Edgarum regem ademat remorabatur, Dunstanus, cunctis gaudentibus & exultantibus, regni coronam illi impo-
nendo. Ipso autem, à biennio, quo hæc facta sunt, impetu a morte præuento, Eduardo filio suo, totum regnum, hæreditario iure reliquit. Illo verò post quatuor annos, per fraudem nouerca suæ, interfecit Ethelredus filius illius malæ mulieris, matris inimica magis, quàm patris suis solertia prædixit regnū substitutus est. Cuius prouectio, quantum animo Dunstani minimè sederet, ius tamen ei compleuit. Attamen regali solio potitū, quo quodam verborum tonitruo, quia per sanctorum fratris sui, regnū obtineret, increpauit: & prophetico spiritu, totam illam terram, per pluri-
mum annorum, depopulandam prædixit. Quæ licet se-
nate euentura negarit, euentura tamen esse, ni-
hiliteraci prophetia, teste calamitate præsentis, as-
seruit. Accelerabit, cum sibi placuerit, omnipotens
equam subsecuturam promissæ liberationem,
sacri varis sui merita & intercessionem.

Vir sanctus, vt nunquam ferè, in vita, con-
solatione & admirandis visionibus & An-
geli etiam colloquio destitutus fuit: ita affli-
ctus pene demonum insultus sustinuit. Et quan-
do sepe sese ab eo victum confusumq; meminif-
ticus, ab eius tamen infestatione cohiberi

48. Monaste-
ria sub Dun-
stano insti-
tuta.

Vir Sanctus,
per omnem
vitam, & dæ-
monum insi-
dias, & cele-
stes consola-
tiones exper-
tus est.

non potuit. Nam suarum artium versutijis confusus, hoc vnum moliebatur assidue, vt saltem puritatem mentis obnubilaret: & efficaciam precum eius infringeret. Itaq; die quodam in vrh efige hirspidus, orantem aggreditur, & hiante rictu, indurgens, horrore sui, ab oratione deterrere nititur. At ille, zelo diuino correptus, arreptum baculum, quod manu ferre solebat, in hostem vibrat, eumq; credendo tamdiu persequitur, donec idem baculus, in tres partes comminutus, confringeretur. Inde verò alium sibi scipionem confecit, in cuius summitate argento egregie decorata, dentem Beati Andree Apostoli, quæ singulari honore, in omni seculi per vita coluit, inclusit. Et quidem in ijs sanctissimi Apostoli reliquijs, tantum, contra malignorum spirituum incursum, munimen sensit, vt denique congressum formidarent, oblatamq; vltro persequantur, detrectarent.

Nota vim re-
liquiarum.

Itaque deuexa hoc modo aetate, post plurima dæmonum certamina, Christi auspicio, foeliciter superata, post multa, ab inimicis, propter pietatis studium, intentata pericula, post præclara sanctitatis suæ testata miracula, diuinitus, de obitu suo præmonitus, suauiter ex hac vita excelsis & angelicis eum choris ducentibus ad Christum migravit.

Felicissimè
migrat ad
Christum.

Postquam verò vinculis mortalitatis solutus est, miracula, quæ in vita patrare coepit, maiorem longè lateque de se splendorem decurrunt: quin & nouis ad eò coruscant, vt apertè quæ sanctitatis meritique apud Deum esset, luculentè rfidiana clariùs, testarentur. Cæci tres, non sine proxima astantium admiratione, lumen ad eum obtinuerunt, adepti sunt. Paralyticus quidam, præter ob-

Miracula
post obitū
eius.

itatis & diuitiarum gloriam, presbyterij etiam
 more clarus, hortantibus amicis, vili turbę admi-
 nis, confestim sanitatem consecutus est. Sed is i-
 cum instructo amicis & vicinis conuiuio, vt
 nis salui congratularentur, inter epulas illi Deū
 ararent; quod potentes non abijceret, sed inter
 nes & pauperes ipsis quoq; gratificaretur; presby-
 ter, superbię spiritu tumidus, negauit se instar, in-
 a Dunstano curatum: quin inquit etiam, sine
 iliano, mihi salus restituta fuisset. Vix ea verba
 ler compleuerat, cum ecce pristinus morbus re-
 & acerrima vi animam infelicem, ab ingrato
 nato extorquet. Ea res effecit, vt metus & re-
 uentia erga beati viri sacras reliquias excresce-
 multi que ex longinquis locis eo confluerent,
 vt morbis liberarentur, tum vt eius intercessi-
 ueniam obtinerent peccatorum. Plurima in-
 ter, diuina virtute, edidit miracula, quę nos, ne
 a prolixitate lectorem oneremus, prętermit-
 io, fecerit.

TA S. PETRI DE MORONO, QVI
 Machoreta, summus Pontifex creatus, dictus est
 Celestinus quintus. ex ea, quę est per Reuerendissi-
 mum D. Petrum de Alliaco, Cardinalem Camera-
 rensem scripta. Claruit Anno Domini 1294.

Etrus vir eximia virtute, in Aprutijs, in parti-
 bus Italię natus, spiritu quàm carne, & animo
 quam origine nobilior, patrem habuit Ange-
 qui ex Maria, coniuge sua, instar patriarchę
 filijs duodecim à Deo ditatus, parem cum
 Patriarcha Deo seruitutem exhibere stu-
 Vacebat sedulò pietatis operibus &
 VV + quan-

quantum per facultates licebat, curandis pauperibus, assiduo operam dabat: & sine intermissione, multis gemitibus & indefessis orationibus, verum ex omnibus filiis, diuino seruitio dignum eligeret, postulabat uterque. Nec sua fuere spe frustrati. Nam ex duodecim fratribus velut alterum Ioseph à Deo singulariter dilectum, diuina providentia, multis indicijs ac signis mirabilibus declarauit.

**Dæmonis
aduersus est
machinamē
ta.**

Defuncto patre, mater tali prole beata, filium hunc suum studio literarum tradidit. In ea austeritate nocte, qua puer literis incumbere cepit, defunctus pater, cuidam in somnis apparuisse visus, monens hortansque, ut matrem incitaret ad filium omnibus maximarum artium disciplinis imbuendum. Nec hoc sine numine diuino factum esse credendum est. Nam humani generis inimicus, hostibus huius pueri successibus, inuidens, per se suosque ministros, sanctum matris conatum impugnare conagebat. At constans ac fortis mulier, à suo se proposito diuelli non sinebat. Interea puer ut primum literis à limine salutis, mentem uocemque ad orationem formare didicit, aspectu imaginis Christi, in cruce sublatis, mirum in modum delectari cepit. Cumque puerili simplicitate ardentius interdum obuiam in eam speciem defigeret, virginemque Matrem & Iosephum sub Cruce stantes cōtemplaretur: uisus sibi uideri est Apostolum, (præcipue si quid eo die correptione dignum admisisset) ad se uenientem, monentemque, ut uicemque cōponeret & Christi uestigijs sedulo adhereret. Inde paulatim culmen perfectionis ascendens, tota mente, die nocteque, cælestia prætractare cepit: & matri, signis minimè dubijs, spem quæ de eius operat, certam ostendere. Porro cum puer ad octiduum annorum, ligno præacuto, in dextero oculo

percutus, excecatus fuisset, mater à medicis de-
lita, ad quandam B. Virginis ecclesiam, cum fi-
lo pergens, totam ibi noctem in sacris vigilijs ac-
precibus exegit: & mane oculum filij sanum & in-
columem reperit.

Itaque puer sanctus, vt primùm adolefcētia an-
nos attingit, incredibili amore solitudinis & eremi-
cæ vitæ flagrare cœpit. Et nè qua dæmonis frau-
de circumueniri posset, Romam priùs adire decre-
uit, vt consiliū ab ipso Pontifice, sanum saluber-
numque acciperet. Solus igitur, omni humano
fessitutus confortio, iter aggreditur, in quo, post
multos labores, terrores atque pericula, ad mòrem
quendam peruenit, vbi, omisso Romani itineris pro-
posito, parua corpusculo suo aptam, formauit fo-
ram, in qua annos tres, in summa admodum vita
solitudine peregit. Hoc ergò in loco, inter multas
diuine bonitatis consolationes, mirum quantas in
eius conuersionis principio, diabolicæ malignita-
tis perculerit insidias: & quàm inuicta virtute, in-
uictus inimici repulerit. Exacto autem illo anno
in spatio, Romam perrexit, vt sacerdotali bene-
ficio ac beneficio dotatus, multo virilius, pro
salutem aliorumque salute, contra hostem decertaret.
Isteque sacro presbyterij affectus munere, mox ad
montem Muronis abiit, vbi in crypta quadam, an-
te quinque, angelicæ vitæ puritatem amulatus,
vixit. Cumque degens ibidem omnium terrenarū
vitiarum & corporis etiam consuetudinis oblitus, in-
ter, magis magisque cælesti splendore illumina-
retur, sentiretque interim humanæ carnis fragili-
tatem spiritui obluclantem, & interdum noctur-
nis pollutionibus necessariò succumbētem, animo
inmensè angere cœpit, an deinceps sacrosancta

Oculus eius
latus diui-
nitatis cura
tur.

De vitæ so-
litaria desi-
derio & ab-
iitione eius
ad eremum.

Degit trien-
nio in sol-
ludine.

Romæ Sa-
cerdotio
iniciatur.

Moleste
scrupulo-
rum eius.

immaculati corporis & sanguinis Christi mysteria offerre deberet. Ea fluctuatio cum in dies vehementer eum perturbaret, putaretque iam profus numerum sibi divinum gravissimè offensum, iterum Romam petere decrevit: ut contractas pillam carnis fragilitatem animi, ut ipse existimabat, labes dignè expiaret: simulque consilium peteret, quod post nocturnas pollutiones faciendum esset. Ecce autem, nocte illa, quae itineris, propositi die praecedebat, visus ei in somnis ipse Christus assistere, quod vana illos conscientiae stimulos a malo spiritu fraudulenter immisos, sustulit: docuitque ac monuit, propter innatam corporis consuetudinem immunditiamque, quamdiu illis illecebris animus repugnat, a spiritualium exercitio mysteriorum ne utique cessandum esset.

Hac igitur infelici laniantis conscientiae miseria ac poena liberatus, magno est gaudio delibutus: ut praecliora de hoste trophaea erigeret, vastiores expertes solitudinem, ex Muronis ad Magallanem se transtulit; in quo novae variasque demum insidias rursus expertus, gloriosum semper triumphum de hoste reportavit. Nec desuere, in medijs procellis angelicæ consolationes, spiritusque caelestes, qui appositis dapibus, illi ministrarunt: & ingenitum perfusum gaudio recrearunt. Nec mirum sane, adeo namque diuinis assueverat alloquijs, ut corporeo cibis & cibo potuque planè neglectis, dies noctesque precibus & hymnis & diuinis meditationibus iugiter, & fatigatos vigilia cadentesque oculos, tandem in opere contineret, quoad somno & lassitudine oppressus, ubi fors ferret, tandem aliquando succumberet. Et quam exhausta ieiunij membra promptissimè spiritui obtemperaret, ne tamen insurgentes interdum rebelles carnis motus, tranquillum animi statum labefactarent, asperrimo corpore cilicio domabat, caetera

Migrat ad
montem
Magallanem.

Summa vitae
eius austeri-
tas.

naq; ferrea, lasciuientes lumborū mot' cōprimebat,
 Igitur cū tantus hic virtutum splēdor, & ruti-
 lans charitatis flāma vim suam longē lateque exer-
 ceret, multos ad sanctā vitæ societatem sui q; imi-
 tationē allexit: adeo vt noua quotidie fratrum mul-
 tudine ad eū confluente, varia pietatis domicilia
 extruxerit, & præclare admodum, contra dæmonū
 insultus & graue paupertatis onus fratres suos ca-
 lesti cōsolatione tutatus sit. Et ne pusillus grex, quē
 incertitatis exēplo & verbo, Christi ouili aggrega-
 uerat, dispersus aliquando periret: eum in Lugdu-
 nensi Concilio, sub Pontifice Gregorio, eius nomi-
 nis decimo, confirmari postulauit, impetrauitq; vt
 sub Benedicti Regula, quæ multorū vitijs tunc ob-
 scurata iacebat, ordo sacer in ecclesia Deo milita-
 ret. Itaq; religione eius per Pontificem cōfirmata,
 innum ad salutem omniū sedulo promouendam
 applicit; breuiq; admodum sex & triginta loca Deo
 seruauit: in quibus sexcēti serē fratres, varijs virtu-
 tum & bonorum operū exercitijs insudabant. Iam
 retro quot animas ē diaboli faucibus extraxerit,
 quot à via prauitatis ad rectam virtutis semitā re-
 uerit, nullis verbis explicari potest. Et quis beni-
 gnitatis studium, q̄ in pauperes impēdebat, expri-
 mere valeat? Cuncta quæ possidebat, pauperū esse
 patrimonio dicebat. Nam vt inopibus alimēta, do-
 ces virginibus, remedia infirmis & oppressis sub-
 stantia largiretur, oues & boues, argenteos calices, &
 caricas vestes, & alia denique preciosa ecclesiarum
 ornamenta distrahebat: quod miserorum inopiam
 releuaret. Cū aut tanta sollicitudine morituræ
 curæ succurreret, tū verò animæ multo sollicitius,
 pabulum ministrabat. Et quanq̄ magna lite-
 rarū sciētia præditus nō esset, diuino tamē illu-
 stratus lu-

Ordo Cæles-
 tinorū in
 Lugdunensi
 Concilio
 sub Grego-
 rio decimo
 cōfirmatur,
 valde pro-
 ficat.
 Benignitas
 eius in pag-
 perca.

tus lumine, cunctos saluberrima informabat doctrina, & innumeros sui imitatione ad virtutum opera prouocabat. Hoc autem de eo admiratione dignum narratur, quod nullus erat tot vitiorum laqueis irretitus, aut tantorum peccatorum pondere pressus, qui ex facie illius conspectu, verbisq; melifluis, ad conscientiae compunctionem non rediret,

Efficacia sermonis eius.

& ingenti consolatione perfructus, ab eo recederet. Et quia maximus quotidiè populi concursus ad eum habebat, qui sermonis eius dulcedine frui cupiebat, alibi

locum ab omni hominum familiari accessu remotissimum expetiit, qui in montis Magellæ vertice situs, vel solo aspectu, cunctis horrorem ac formidinem incutiebat. In quo cum plurimis item miraculis inclaresceret, eo relicto, iterum ad Muronis montem rediit, ut ibidem vltimum vitae actum, in omni sanctitate transigeret. Sed cum ibi per anni & mensis vniuersum spatium habitasset, fuit ad noui certaminis campum euocatus.

Reuertitur ad montem Muronis.

Nam cum Sedes Apostolica ab obitu Nicolai Papæ Quarti, propter Cardinalium discordiam, biennio & amplius, pastore viduata fuisset, vnus eorum, qui primæ vocis honore fungebatur, in medio Patrum consessu, Petrum de Murone in summum

Eligitur in summum Pontificem.

nominauit Pontificem. Ad quam vocem ceteri honesti pariter in electionem consenserunt. Cuiusque populus vniuersus, de hoc eius honore lætus, prosiliret, ille incredibili mœrore repletus, indignum se tanti honoris titulo clamabat. Et quia multis obtestationibus ac lachrymis frustra eum à se repellere nitebatur, spem omnem, in salutari fuga, quâ vnico cum socio clam meditabatur, constituit. Verum subita populi multitudine circumuentus, cum iam euadendi spes non esset, summum illud

Fugam capessit, sed retinetur.

honoris
tate, asc
tum abe
ut etiam
præterita
dum au x
ma, reges
peru eni
ad Aquil
gram equ
tabiberi
regum &
pro humil
ent hoc su
Christo gr
tre. Nam
post eum
in (erat e
renotio) fa
nobus p
indum, p
ello, de qu
nate recep
In dicta
lum coetu
us esset par
am mente,
tine quid in
gra Dei gr
tam lignean
traxit: ut in
per, liber
ergo afflic
quomodo, ta
hono-

honoris fastigium, vi magis adactus, quam voluntate, ascendit. Ea dignitatis gloria decoratus, tantum abest vt de adiecto sibi honore bláditus fuerit, vt etiam multò magis quam antè, se deijceret & præteritæ humilitatis propositum mirum in modum auxerit. Vndè, cum audita electionis eius fama, reges Siciliae & Hungariae, veloci cursu, ad eum peruenissent, vt debita cum reuerètia & obsequio ad Aquilam ciuitatem deducerent, ipse non magnam equorum apparatus sed paruum sibi afellu haberi præcepit. Neque potuit vnquam vllis regum & Cardinalium precibus adduci, vt ab incipio humilitatis studio desisteret. Et certè quam fuit hoc summo illi omnium Pontificum Pontifici Christo gratum, singulari voluit miraculo declarare. Nam cum multi varijs infirmitatibus oppressus post eum portarentur, vt contactu vestimenti eius (erat enim totius populi nra erga eum fidei notio) sanarentur; homo quidam, filium suum ambobus pedibus claudu deferens, cum ad virum accessum, præ multitudine, accessus non pateret, a illo, de quo descenderat, pueru imposuit: qui sanitate recepta, ab illa hora firmiter ambulauit.

In dicta igitur ciuitate Aquila, vocato Cardinalium coetu, cum Apostolatus insignibus coronatus esset pater sanctus, quia, in terris habitans, totam mente, in calis erat, Cælestini nomen accepit. In Pontificatu Cælestini veteratur.

En studium solitudinis, temper, liberiùs orationi ac contèplationi vacaret. At ergo assiduo cum mente sua pertractare coepit, quomodo, tanta dignitatis sarcina abiecta, ad anti-

Nota infigne miraculum.

In Pontificatu Cælestini veteratur.

En studium solitudinis,

quam

quam solitudinē repedaret. Quid plura? Cū ipse
 annis quasi dimidio, non sine magna laude, Apo-
 stolicā Sedē praeuissit, tandem in Vigilia S. Luciae, de-
 positis pontificalibus insignibus, de alta Petri Sede
 descendens Caelestinus, ut caelestem sedem cōstiteret,
 ad pedes eorum, quibus praeuierat, humiliter

**Abdicat se
 Pontificatu.** Petrus prosternitur: nec prius ē terrae puluere (ra-
 rarum humilitatis exemplū) surgere uoluit, quam
 istius honoris compedibus solutus, uocē suae
 fieret. Hæc dum fierent, multiq̄e dubio mentis iudicio
 fluctuarent, inter laudem & admirationem ipsius,
 diuinum uumen præclaro miraculo animi eius
 altitudinem, terrenarumq̄ rerum cōtempnū comprobauit.
 Nam cū post Missarum solennem, quidam claudus,
 contractis membris, sese ad pedes ipsius prosterneret,
 acceptā ab eo benedictione, saluus erectus est.
 Hoc igitur honore, uelut onere mortifero depulso,
 ad suauē Christi iugum in perstina solitudine ferendum,
 lætus redire saragebat. Sed cū iam magna
 propter adeptam libertatem, lætitiæ spiritalis
 signa oculis ac frōte gēstaret, maior tēpestas,
 uide minime putabatur, subito oborta, tetra eandē
 caligine inuoluit. Bonifacius namq̄ q̄ ei in Sede
 Apostolica, nō sine ambitione successerat, terribilibus
 ei uerbis præcepit: ne pedē foras efferret. Timebat enim
 ne forte uir sanctus à deo sibi populo, tanq̄ Summus
 Pōtifex coleretur: & uniuersos honores, unī
 Apostolicæ Sedē debitos se abspōraret. Sed Caelestinus
 optimo cōscientiæ lūce testimonio fretus, eaq̄e sola
 comitatus, reliqua curia, clam abscessit, & gaudens
 atq̄e exultans, p̄uicam uitæ consuetudinē repetiuit.
 Et ne quis eā fugā inobediētiæ aut alterius culpæ
 uia esse crederet, Deus iterū testato miraculo eā
 cōfirmare dignatus est.

**Bonifacius
 Pontifex eū
 persequitur** Nec deest, ut dicitur, ut deus
 suus legem minime
 semel a pposito pe
 oem motu. Postquā
 fuit, B
 tantū, tā

est. Nam in via mulier quædam filiam suam vtriusque
 manus officio destitutam, ei sanandam obtulit: quâ
 solo Crucis signo ita sanâ & incolumem reddidit, ut
 cæcis diebus vitæ suæ de pcepto beneficio gauderet.

At Bonifacius tumore adeptæ gloriæ turgidus,
 timore amittendæ turbatus, missis idoneis viris è
 regna eum retrahere, & volentem, nolentem, ad se ad-
 necere præcepit. Ipse verò quâquam corporis viri-
 tus destitutus, & propter vltimam senectutem, ocio
 quieti, quàm itinerum labori habilior, ad partes
 pulcherrimæ in obscuram syluam, per loca abscondita &
 ignota, vno tantum fratre comitatus, latitandi causa,
 fugere cogitur. Cum autem nec in illis quidem par-
 tibus occultari posset, mare transire disposuit: sed
 non per 15 milliaria, prospero malè vèto nauigaf-
 to, ad terram iterum appulsus, iuxta ciuitatem, cui
 nomen Vestia est, applicuit. Ibi verò, cum circa maris
 oras, tranquillū nauigandi tempus expectaret, ciui-
 tum illius gubernator, captum eum detinuit, ac Pon-
 tificis iussu Romam destinauit. Quacunq; autem iter
 inchoabat, ingens populi multitudo, non secus ac Pôti-
 fex ei occurrebat, tantoq; honore excipiebat, ut non
 in media, iter aggredi cogeretur, nè de die populi
 circumferendus, Pôtifex ab omnibus acclamare-
 tur. Nec deerant, qui viro sancto persuadere cona-
 rentur, ut denuò Pontificiam sibi dignitatem vèdicaret,
 cuius legibus diuinis pariter & humanis, renū-
 tium minime potuisset. Ipse verò constantis animi,
 semel atq; iterum ac sæpius interpellatus, firmus
 proposito persistit: asserens si nodum ea solutus es-
 set, oem moturum lapidem, quod eadem demum solui pos-
 set. Postquam igitur ex regno Siciliae in Campaniam
 transiit, Bonifacius, spreto Cardinalium consilio, quod
 tantum, tamq; præclaris vbiq; miraculis coruscantem,

signo Cr
 cis sanat p
 ralyticam.

Captus vi
 sanctus &
 Romam m
 titur.

omni
 de gol
 m d i o l

In castro Fumonis vir sanctus detinetur.

tem, ad solitudinis quietem remittendum esse pronuntiabant, propriæ crudelitatis vsus consilio, in turri, ad Fumonis castrum, fortissima eum reclusit, adhibitisque triginta & sex custodibus, omni humano solatio & colloquio destitutum, arctissime seruari præcepit. Quinquam autem tanta esset loci illius angustia, ut duo illius fratres, qui propter rem diuinam ritè peragendam, ei concessi fuerant, eas nullo modo ferre valerent, indeque graui languore oppressi, egrederentur; vir sanctus tamen non solum patienter, sed etiam gaudenter, huius carceris ignominiam, multo magis, quam antea Papalis aulae gloriam sustinuit.

Obitus viri sancti.

Postquam autem fidelis athleta diu ac legitime certasset, & annos quinque & sexaginta, inuictissimi robore, huius vitæ labores pertulisset, post decimum, in eo squallore mentem fortiter exaltans sanctissimum Deo spiritum tradidit: cuius venerandum corpus, debito cum honore ac celebritate, à Bonifacio, in eodem S. Antonio de Ferentino translatum, ad maius altare sepultum est. Et quia eius sanctitatem eximiam, omnipotens Deus, in vita, ita etiam post mortem, multiplici miraculo comprobauit: anno restauratæ salutis 1373, ab eodem autem transitu 11, Clemense eius nominis quinto, propter admirandam eorundem claritatem, quæ oculis hauriebat, sanctorum Confessorum catalogo eum, magna cum celebritate annumerauit: quæque annuâ festiuitatis diem, 14 Kal. Iunii instituit, qua, post huius vitæ ærumnâs, in Christi pace felicissime quieuit.

Sanctorum catalogo ascribitur.

VITA S. IVONIS PRESBYTERI ET CONFESSORIS, omnium Iurisconsultorum Patrum

ideoq; tanto studiosius ab eis colendi. Relatus est in numerum Sanctorum à Clemente Papa Sexto, anno Domini 1347. hac ipsa die.

19. Maij.

Vo tempore mundus insolitis quibusdā tenebris ac procellis agitabatur, & in magnū salutis periculū adductus, propter impunitatem flagitiorū omnium licentiam, periclitabatur: opportunè nouus quidā splendor diuinæ bonitatis Britannia minore exortus, horrendam caliginem dissipauit, & gratū adē pietatis ac religionis iurātulit, vt hoc ipso tempore, quo rarius, tanto uociosus & admirabilius omnium in oculis fit; ab omnibus Iurifconsultis (quorum est Paternus) studiosè colendum, vt eodem pietatis officii atque expedita uia, eandē cælestis gloriæ uiam consequi mereantur. Fuit autem hic Iudæus sanè natalibus, patre Aheloro Cancieri militem, matrè uerò Azona ortus. Et quidem antea in lucē ederetur, in pagō S. Martini, non longe à urbe Trecorensi, multis & admirandis sanè, uari secundum quietem uisionibus ostēsum fuit, ut inter mortales miraculis coruscaret: & suæ uirtutis exemplo, uerā solidāq; pietatis fundamētā uicinis collapsa restauraret. Quod quā uia modō operfecerit, dignum est, vt attentissima mentis consideratione perpēdamus. A primis ætatis annis supremum vsq; uitæ diem ita rationis habenas ueratus est, vt uix unquā uel minimum quid inueneret, quod eius animum, turbulento motū conciteret: uel ad huius mundi honores carnisque illucis se stādas impelleret.

Parentes eius.

Ubi ad quatuordecimū plus minus ætatis peruenit annū, Parisios profectus est, vt parentū amicitiaq; uariis destitutus solatijs, liberius ac solutius

Parisijs dat operam litteris.

xx

tijs

tius sese, quoad fieri posset, a flagitiosa corporis
 consuetudine abduceret: mentisq; aciem in cælesti
 splendorem intederet. Postquam autem animo
 omnibus bonarum artium disciplinis egregie imbu-
 isset, Lutetia Aureliam se contulit; ut juris Pontificij
 & sacræ Theologiæ studijs sese traderet. Vbi sane
 vino & lautioribus ferculis, vitæq; huius oblecta-
 mentis & delicijs, quantum potuit, sibi interdixit
 corpusq; suum varijs modis maceravit. Considera-
 bat enim omnem in primis cupiditatis immunitatem
 coercendam, totumq; animum a cõtagio corporis
 auocandum, illi qui cupit in veræ sapientiæ studio
 proficere, & diuinas opes in sacris literis ablatas
 intueri. Cùm autem in his studijs, iam diu, cum non
 mediocri laude versatus esset, a quodam Rhedoniensi
 Archidiacono accitus est, ut iudicis ecclesiastici offi-
 cicio, apud illũ fungeretur. Ille verò memor
 Propheticæ sententiæ: Beati qui custodiunt iudici-
 um, & faciunt iustitiam, in omni tempore, cum ius-
 titionem gratis in se recepit: & que facienda erat,
 benignè, amanter, & absq; dilatione exequi con-
 tus est: nec tamen committere voluit, quin iura
 Theologiæ prælectioni interesset quotidie, & cor-
 pus suum multiplici abstinencia afficeret. Cùm ta-
 tē fractis hoc modo rebellibus corporis membris
 summa cõtentione animi, puritatem conservaret
 rum verò illa sanctissima placula reputabat, quæ
 diuini iuris & cultu & hominũ charitate ac bene-
 uolentia continentur. Itaq; benignè facienti disci-
 plinã colebat assidue, iudiciorũ æquitatẽ sancti-
 mē conseruabat, iniuria oppressos subleuabat, pro-
 pillis opẽ afferebat, viduarũ causam suscipiebat,
 vt summam concludam, orphanos, afflictos, calu-
 mitosos homines incredibili humanitate & pietate

Aureliam abie.

Abstinencia, vino, &c.

Psalm. 105.

Iudicis officio fungitur.

Vide præclarum & rarum Jurisconsulti officium.

io fovebat. Inter discordes pacem & amicitiam
 conciliabat: & si quando sententia in iudicio pro-
 penda esset, id nō sine maximo lachrymarum im-
 pliciebat. Deniq; vsq; adeo se totū in hęc studia
 mulerat, vt nocte dieq; nihil aliud meditaretur
 am vt iudicia, pecunię cupiditate corrupta, re-
 meret: iudicesq; suo exēplo informaret, vt pri-
 uū iudicū seueritatē sanctitatemq; imitarentur.
 Interim cū hęc tam admirāda iustitię & sancti-
 eius opinio inclaresceret, fama ad Trecorēsis
 scopi aures perlata est, qui eū donis & ingenti-
 promissis ad se allexit: & iudicē diocēsis suę
 rale cōstituit. Id officij vir sanctus nō illibēter
 nū, dona verò & promissa contēpsit. Cū autē
 munere strenuē & fideliter aliquādiu versa-
 flet, acriore diuinarū rerū amore inflāmatu, **Abdicat se**
 officio abdicauit, atq; ad ecclesiā de Lohane. **iudicis of-**
 us erat moderator, se contulit, totumq; se di- **ficio.**
 rebus mācipauit: prorsus vt vestibus molli-
 bicatis, quibus antea pro statū sui ratiōe vsus
 re, illic abiectis, pāno albo eoq; rudi & exigui
 cōtentus, pauperum monachorū instār scul-
 vteretur. Carnem verò edomabat cilicio, q-
 o crassissimo tegebat, nē sub cuiusquā cōspe- **Admiranda**
 veniret. Porro ieiunia omnia ab Ecclesia in- **vire eius au-**
 & indicta itā obseruabat vt pane & aqua so- **steritas.**
 amē sitimq; profligaret. In cibatu quotidiano
 & pulmēto vilissimo cōtentus erat. Sōni par-
 in nuda humo cubabat: neq; prius somno
 gebat, q̄ lectione vel itinere fatigatus, neces-
 pprimeretur. Ad hęc incredibili ardore in **Septem di-**
 & meditationib⁹ persistebat, adeo vt quo- **ēs perpetuò**
 ore, septem dies cōtinuos omni cibo absti- **orat, nihil**
 comeditus
 celiq; cōsolatione refect⁹, nulla omnino

XX 2 perle-

perseuerantis inedia incommodo senserit. Nullo
non die sacrificium, nisi legitime impeditus esset,
offerebat: nocturnis vero diurnisque precibus, atten-
tissima cura semper intererat. Quodam die, offerente
illo sacrificio, cum ex more sacra hostia eleuaretur,
globus igneus, magni splendoris, ipsam ambebat,
licetque eleuato ac rursus deposito, repetere dispan-

Porro ex hoc tam incenso in Deum amore, ego-
gia nimirum illa charitas in proximos rediit: ad
quos (præcipue pauperes & egenos) tanto amore
complectebatur, ut quicquid poterat, totum ad
eos conferret. Semper aliquos inopes, mentis
volebat esse participes: & haud secus eos quam
tres suos fouebat. Hominem quendam inopem, cum
uxore & liberis quatuor, nouem plus minusus annis
domi suæ benignè aluit, cunctaque quæ ad vitam
cultumque pertinebant, liberaliter suppeditabat.

Studia erga
pauperes &
peregrinos.

Eiusmodi autem pietatis officijs, ceteras assignat
des, in quibus ijs semper vacare posset. Conuocabat
enim calamitosos omnes, quibus se mire com-
affabilem exhibebat, eorumque pedes propriis
ebat manibus, appositisque dapibus eos recreabat.
ut charitati, qua feruebat, abundè satisfacere
sibi vltro res vitæ degēdæ necessarias subtraheret.
& ut pauperibus benignè faceret, vestes & alia
sua illis impertiebatur. Accidit quandoque, quod
summa frumentum charitate, vicarius tantum vicarius
cto panis esset, quæ cum pauperibus elargiri vellet.
vicarius eius, ingenti ex ea re molestia affectus, quæ
rulabatur. Tum vir Dei, dimidia parte vicarius
licta, alteram pauperibus distribuit. Sed cum iam
pus eos ad prandium inuitaret, vicarius dimidiatum
panem, quem diligenter absconderat, reperire non
potuit. Ecce autem, diuino nutu, pia quædam

...ferit. Nullo
 ...peditus esse
 ...recibus, ante
 ...a die, offerre
 ...stia eleuare
 ...ambiebat. Co
 ...tete disponit
 ...amore, egro
 ...os redidit
 ...tanto amere
 ...at, totum in
 ...es, mente in
 ...eos quam
 ...i inoperam
 ...s minus
 ...que ad vitam
 ...suppetit
 ...s aliguer
 ...et. Couer
 ...miri con
 ...proprie
 ...s retre
 ...isfacere
 ...s subtra
 ...tes & d
 ...ndog; qu
 ...rum vno
 ...langiri
 ...a affectu
 ...rte victi
 ...ed cu
 ...dimidi
 ...reperit
 ...que d
 ...era

Panes diu
 nitus auge
 tur.

Morbidos
 & dzmoni
 acos curat.

Incendium
 precibus ex
 tinguit.

Aduocatus
 pauperum.

Multos ad
 pietatem
 conuertit.

Crucis &
 gno aquas
 diuidit.

UNIVERSITÄTS-
 BIBLIOTHEK
 PADERBORN

Angelus in
pauperis
forma ei
apparet.

refici & recreari meruerit. Sediti quandoque ad
mēsam, pauper vili indutus habitu & plane, ut vi-
debat, miserabilis, supplicē se illi præbuit: quem
illico comiter & multa cū humanitate vir sanctus
exceptit, suoq; lateri assidere fecit. Sed cū extremis
vix labijs cibum degustasset, mox à mensa surgens
Dominus, inquit, vobiscum. & ecce, qui visus fue-
rat abiecto habitu & deformis, iam pulcherrimus
multaque luce coruscans & candida amictus veste
conspicitur: qui immenso splendore & iocunditate
animum illius mentemque perfusam reliquit.

Sanctissime
obit.

Tandem multis ieiunijs & laboribus exhaustus,
cū diuinitus obitus sui tēpus edoctus esset, omni
medicamine neglecto, humi se prostravit, oculisq;
in Crucis imaginem perpetuū defixis, multis con-
lachrymis & suspirijs Deū precatus est, donec spiri-
ritum redderet. Corpus eius fuit in Trecorensi ec-
clesia humatum, vbi innumeris coruscans miracu-
lis, animā in cælo perpetuū viuere testatur: quem
Clemens eius nominis sextus, diligenti prius de
virtutibus miraculisque eius facto examine, San-
ctorum catalogo solenni ritu asseripsit: cuius
ploma his gestis per omnia astipulatur.

VITA B. AVSTREGISILI ARCHIEPISCOPI

*scopi Bituricensis. ex ea que est apud Surian. Hæ-
ruit temporibus Heraclij Imp. anno Domini 617
numeraturq; tricesimus eius Sedis Episcopus.*

20. Maii.

In aula Gun-
trami regis
degit.

Beatus Austregisilus apud urbem Bituricensem
patre Gundino natus, Guntranno regi à pu-
ero inprimis charus fuit. Postquā enim illius
mediocriter imbutus fuisset, parens enim regi
suam ei operā nauaret, tradidit. Itaq; cū rem
non exiguā in regis aula exegisset, & parentes
ad ma-